

MARTYROLOGIUM PAULIŃSKIE

Fontes Paulinorum

Seria

Fontes Paulinorum

**DUCHOWOŚĆ, HISTORIA I TRADYCJA
ZAKONU ŚWIĘTEGO PAWŁA PIERWSZEGO PUSTELNIKA**

Zeszyt II

Martyrologium paulińskie

*Żywoty świętych związanych z duchowością i historią Zakonu Paulinów
według zakonnego kalendarza liturgicznego*

Redakcja:
Wspólnota Błogosławionego Euzebiusza
Jasna Góra 2016

Informacje na: www.cbe.paulini.pl

*Pismo Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów
zatwierdzające Kalendarz Liturgiczny Zakonu Paulinów*

ORDINIS SANCTI PAULI PRIMI EREMITAE

Instante Reverendo Patre Isidoro Matuszewski, Priore Generali Ordinis Sancti Pauli Primi Eremitae, litteris die 9 martii datis, vigore facultatum huic Congregationi a Summo Pontifice JOANNE PAULO II tributarum, Calendarium proprium eiusdem Ordinis, prout in adiecto extat exemplari, perlibenter confirmamus, ita ut ab omnibus, qui eo tenentur, in posterum servetur.

In Calendario imprimendo mentio fiat de confirmatione ab Apostolica concessa.

Ex aedibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 16 novembris 2004.

Franciscus Card. Arnize
Praefectus

+ Dominicus Sorrentino
Archiepiscopus a Secretis

Prot. n. 493/04/L

Spis treści:

Św. Pawła Pierwszego Pustelnika, Patrona Zakonu.....	5
Najświętszej Maryi Panny, Królowej pustelników i Matki Zakonu	6
Św. Antoniego, opata	7
Św. Makarego Wielkiego, opata	9
Bł. Euzebiusza z Ostrzyhomia, prezbitera, Założyciela Zakonu.....	9
Św. Jana Kasjana, opata	11
Św. Kazimierza Królewicza, wyznawcy, Patrona Konfraterni paulińskiej	12
Św. Józefa Bilczewskiego, biskupa.....	13
Św. Marii Egipcjanki, pustelnicy	13
Św. Pachomiusza, opata	14
Św. Jadwigi Królowej	15
Najświętszej Maryi Panny Jasnogórskiej	15
Św. Augustyna, biskupa i doktora Kościoła, Prawodawcy Zakonu.....	17
Św. Tekli, dziewicy i męczennicy	19
Św. Hieronima, prezbitera i doktora Kościoła	20
Św. Aniołów Stróżów.....	21
Najświętszej Maryi Panny Pośredniczki łask.....	22
Wszystkich Zmarłych Współbraci	22
Wszystkich Świętych Zakonu Paulińskiego.....	23

* Obchody oznaczone gwiazdką nie potrzebowały formalnego włączenia ich do zakonnego Kalendarza Liturgicznego, ponieważ figurują już w Kalendarzu Powszechnym Kościoła. W naszym zakonie otrzymują jednakże szczególną rangę, gdyż poszczególni Święci pozostają w bardzo silnym związku z paulińską duchowością.

ŚW. PAWŁA PIERWSZEGO PUSTELNIKA, PATRONA ZAKONU

15 stycznia
UROCZYSTOŚĆ

Święty Paweł z Teb jest powszechnie uważany za „Pierwszego” eremity chrześcijaństwa oraz za ojca i patriarchę życia pustelniczego. Najstarszym, a przy tym i jedynym źródłem do poznania jego dziejów jest dzieło „Vita Sancti Pauli”, które napisał św. Hieronim około 375 roku. Według niego św. Paweł przyszedł na świat w 228 roku w dolnej Tebaidzie w zamożnej chrześcijańskiej rodzinie. Wcześnie osierociał i wraz z zamężną już siostrą odziedziczył wielki spadek. „Był on bardzo wykształcony – jak pisze Hieronim – w wiedzy humanistycznej zarówno greckiej jak i egipskiej, miał łagodne usposobienie oraz bardzo kochał Boga”. Kiedy w 249 roku, za panowania cesarza Decjusza Trajana rozpoczęły się w Egipcie krwawe prześladowania wyznawców Chrystusa, szesnastoletni Paweł skrył się w miejscu odosobnienia. Wydany władzom rzymskim przez żądnego złota szwagra, uciekł w głąb pustyni i osiedlił się w górskiej grocie, położonej 40 kilometrów na zachód od Morza Czerwonego. Posiłał się jedynie owocami palmy, źródlaną wodą, a także porcją chleba, którą z kolei przynosił mu każdego dnia kruk. Całe życie św. Pawła było wypełnione nieustanną modlitwą oraz kontemplacją Bożych tajemnic. Pod koniec ziemskiej pielgrzymki, gdy osiągnął sędziwy wiek 113 lat, nawiedził go inny wielki pustelnik – św. Antoni opat. Nawiązała się między nimi serdeczna przyjaźń. Podczas drugich odwiedzin (w 341 roku) Antoni znalazł już Pawła martwego, wyświadczając mu ze czcią ostatnią przysługę; jego ciało owinął w przyniesiony przez siebie płaszcz św. Atanazego i następnie złożył w grobie, który wygrzebały łapami dwa lwy. Prawdopodobnie w IV wieku został tam zbudowany klasztor, będący do dziś ośrodkiem życia monastycznego oraz kultu św. Pawła Pustelnika. Ten szczególny ideał chrze-

ścijańskiej doskonałości znalazł również wielu naśladowców na Zachodzie. W XIII wieku osoba św. Pawła z Teb inspirowała w dużej mierze eremityzm naddunajski, z którego wyłonił się ostatecznie nasz zakon. Za sprawą założyciela, bł. Euzebiusza z Ostrzyhomia, został on obrany jego głównym patronem, duchowym ojcem oraz patriarchą. Relikwie Świętego podlegały wielokrotnym translacjom: w XI wieku przewieziono je do Konstantynopola, skąd w 1240 roku trafiły do Wenecji, a w końcu w 1381 roku do Budy na Węgrzech. Ostatnia rekognicja z 1997 roku, szczegółowe badania zawartości sarkofagu Świętego w Wenecji wykazały, że znajdowała się w nim znaczna część autentycznych relikwii. Za zgodą Kardynała Patriarchy Wenecji zostały one oficjalnie przekazane paulińskiemu zakonowi w 1998 roku. Aktualnie spoczywają w głównym ołtarzu naszej bazyliki *Santa Maria in Porto* w Ravennie.

NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY, KRÓLOWEJ PUSTELNIKÓW I MATKI ZAKONU

16 stycznia
ŚWIĘTO

Święto Królowej Pustelników zostało po raz pierwszy zatwierdzone dla zakonu przez Świętą Kongregację Obrzędów 29 stycznia 1963 roku, natomiast Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów 25 stycznia 1990 roku poszerzyła tytuł – *Królowej Pustelników i Matki Zakonu*. W swym teologicznym przesłaniu święto to wskazuje na Dziewicę Maryję, której kult był zawsze żywy wśród pustelników chrześcijańskich wszystkich czasów. Geneza tej pobożności maryjnej sięga przede wszystkim wydarzeń biblijnych, związanych z obecnością Świętej Rodziny w Egipcie, podczas krwawych prześladowań Heroda. Tradycja Kościoła Koptyjskiego utrzymuje, że specjalne błogosławieństwo, którego Maryja udzieliła wtedy ziemi egipskiej, stało się źródłem wspaniałego rozwoju życia monastycznego. Istotnie, w następstwie późniejszych prześladowań chrześcijan w pierwszych wiekach, Egipt stał się prawdziwą ojczyzną dla tysięcy mnichów, wśród których poczesne miejsce zajmuje św. Paweł Pierwszy Pustelnik. To właśnie tam najwcześniej zwracano się do Maryi jako chwalebnej „*Theotokos*”, a pod koniec III wieku modlono się do Niej słowami antyfony „*Pod Twoją obronę*”. Po Soborze Efeskim wiele klasztorów i kościo-

łów dedykowano Matce Bożej. Zakon Paulinów, jako duchowy spadkobierca pustyni św. Pawła z Teb, głęboko związał się z osobą Najświętszej Dziewicy, wzbogacając się o własne doświadczenia tej synowskiej pobożności. Ona jest dla nas najwspanialszym wzorem i mistrzynią kontemplacji Boga, modlitwy, milczenia, a także ustawicznej walki z mocami ciemności, do czego wzywa z kolei apokaliptyczna wizja Niewiasty zbiegłej na pustynię (por. Ap 12). Nasze Konstytucje bardzo wyraźnie akcentują ten maryjny charyzmat: „W posługiwaniu naszego zakonu od początku jego istnienia Maryja spełniała wyjątkową rolę. Była obecna w życiu i działalności paulińskiej. Zakon nasz czcił Ją zawsze jako Matkę, Panią i Królową oraz gorliwie szerzył to nabożeństwo. Jesteśmy przekonani, że w ciągu burz dziejowych, których nie brakowało w historii zakonu, Jej opieka stanowiła ostoję świętości i skuteczności posłannictwa wśród narodów, do których Opatrzność Boża nas posyła” (art. 60).

ŚW. ANTONIEGO, OPATA

17 stycznia

WSPOMNIENIE *

Święty Antoni zwany „Wielkim” lub „Pustelnikiem” urodził się w Środkowym Egipcie, w Keman, koło Herakleopolis, w 251 roku. Młodziemiec otrzymał staranne wychowanie religijne, jednakże nie miał wszechstronnego, ogólnego świeckiego wykształcenia. W wieku 20 lat stracił rodziców i wówczas zajął się prowadzeniem gospodarstwa oraz wychowaniem młodszej siostry. Pewnego razu będąc w kościele usłyszał słowa z Ewangelii wg św. Mateusza: „Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie” (19,21). Pod wpływem tych słów Antoni zabezpieczył los siostry, oddając ją w opiekę szlachetnym paniom, majątek odziedziczony po rodzicach rozdał ubogim, a sam udał się na pustkowie w pobliżu rodzinnej wioski. Tam oddawał się modlitwie, szczególnie rozważaniu Pisma Świętego, surowym umartwieńiom i postom, a pracą fizyczną zarabiał na utrzymanie. Młody pustelnik cieszył się sympatią okolicznych mieszkańców. Nagła zmiana trybu życia kosztowały go wiele wyrzeczeń, a nawet trudu. Jego żywot, spisany przez św. Atanazego, głosi, że Antoni musiał znosić wiele jawnych ataków ze strony szatana, który go nękał, jawiąc mu się w różnych postaciach. Doznawał wtedy umacniających go wizji nadprzyrodzonych. Początkowo

Antoni mieszkał w grocie. Około 275 roku. przeniósł się na Pustynię Libijską. Dziesięć lat później osiadł w ruinach opuszczonej fortecy Pispir na prawym brzegu Nilu. Miał dar widzenia rzeczy przyszłych. Słynął ze świętości i mądrości. Walki wewnętrzne, jakie ze sobą stoczył, stały się później ulubionym tematem malarzy (np. H. Bosch, M. Grunewald) i pisarzy (G. Flaubert, A. France). Jego postawa znalazła wielu naśladowców. Sława i cuda sprawiły, że zaczęli ściągać uczniowie, pragnący poddać się jego duchowemu kierownictwu. Po wielu sprzeciwach zdecydował się ich przyjąć i odtąd oaza Farium na pustyni zaczęła zapełniać się rozrzuconymi wokół celami eremitów (miało ich być około 6000). Owe wspólnoty pustelników nazwano „laurami” (stąd późniejsza nazwa „ławry”). Wśród pierwszych uczniów Antoniego znalazł się św. Hilarion. W 311 roku Antoni gościł w Aleksandrii, wspierając duchowo prześladowanych przez cesarza Maksymiana chrześcijan. Spotkał się wówczas ze św. Aleksandrem, biskupem tegoż miasta i męczennikiem. Następnie, ok. 312 roku, udał się do Tebaidy, gdzie w grocie w okolicy Celzum, w górach odległych ok. 30 km od Nilu, spędził ostatnie lata życia. Stąd właśnie wybrał się do Teb, gdzie odwiedził św. Pawła Pustelnika. Jedynie w latach 334-335 ponownie udał się do Aleksandrii. W roku 318 wystąpił tam bowiem z błędną nauką kapłan Ariusz. Znalazł on wielu zwolenników. Zatraskany o czystość wiary żyjący jeszcze św. Aleksander zwołał synod, na którym około stu biskupów potępiło naukę Ariusza. Znalazł on jednak potężnych protektorów nawet w samym cesarzu Konstantynie Wielkim, a przede wszystkim w jego następcy - Konstancjuszu, który rozpoczął bezwzględną walkę z przeciwnikami arianizmu. Dla zapoznania się, po czyjej stronie jest prawda, Antoni udał się do Aleksandrii, gdzie biskupem był wówczas św. Atanazy. Po rozmowach z nim stał się żarliwym obrońcą czystości wiary wśród swoich uczniów. Cieszył się wielkim poważaniem. Korespondował m.in. z cesarzem Konstantynem Wielkim i jego synami. Zachowane listy Antoniego do mnichów zawierają głównie nauki moralne - szczególny nacisk kładzie się w nich na poszukiwanie indywidualnej drogi do doskonałości, wsparte lekturą Pisma św. Antoni zmarł 17 stycznia 356 roku. Życie św. Antoniego było przykładem dla wielu nie tylko w Egipcie, ale i w innych stronach chrześcijańskiego świata. Jego kult rychło rozprzestrzenił się na całym Wschodzie. W roku 561 cesarz Justynian I przeniósł uroczyscie jego relikwie do Aleksandrii. W czasie najazdu Arabów na Egipt w roku 635 przeniesiono je do Konstantynopola. W wieku XII krzyżowcy zabrali je stamtąd do Francji do Monte-Saint-Didier, a w roku 1491 do Saint Julien koło Arles.

ŚW. MAKAREGO WIELKIEGO, OPATA

19 stycznia
WSPOMNIENIE

Święty Makary Egipski, zwany też „Wielkim” lub „Starszym”, uchodzi za jednego z ojców egipskiego monastycyzmu. Urodził się około 300 roku w Górnym Egipcie. Już w młodym wieku poszukiwał samotności; mając 20 lat rozpoczął życie ascetyczne w rodzinnej wiosce, zarabiając na własne utrzymanie pasterstwem i wyplataniem koszy. Większą część dnia poświęcał jednak modlitwie. Gdy zwrócił na siebie uwagę ludzi, uciekł na Pustynię Skete. W wieku 40 lat przyjął święcenia kapłańskie. Podczas całego pobytu na pustyni, czyli przez około 60 lat, ten świątobliwy mąż zyskał sobie wyjątkowy szacunek mi cześć za czynione cuda oraz dar przepowiadania przyszłości. Był wzorem eremity, a także płomiennym kaznodzieją, poszukiwanym przez tysiące mnichów, dla których regularnie odprawiał Msze święte. Około 335 roku św. Makary udał się na Pustynię Tebańską, aby złożyć wizytę św. Antoniemu Wielkiemu, sławnemu ojcu mnichów. Około 375 roku, przez blisko 2 lata przebywał na wygnaniu za wyznawanie wiary katolickiej, wypędzony przez ariańskiego biskupa Aleksandrii. Zmarł około 390 roku, oplakiwany przez ogromną rzeszę eremitów. Św. Makary jest powszechnie uznawany jako wzór pustelniczego ideału życia, opartego na takich cnotach jak: pokora, milczenie oraz cierpliwość. Świadczy nadto, że w tym właśnie powołaniu szczególne miejsce zajmuje sakramentalne kapłaństwo i Eucharystia.

BŁ. EUZEBIUSZA Z OSTRZYHOMIA, PREZBITERA, ZAŁOŹYCIELA ZAKONU

20 stycznia
ŚWIĘTO

Błogosławiony Euzebiusz urodził się w Ostrzyhomiu na Węgrzech około 1200 roku. W klimacie rodzinnego domu, nacechowanym głęboką religijnością, rozwijał w sobie umiłowanie modlitwy, samotności oraz wie-

lu cnót chrześcijańskich. Dzięki naturalnym uzdolnieniom, z którymi łączył szczególną pracowitość i obowiązkowość, zdobył wszechstronne wykształcenie humanistyczne w szkole katedralnej. W czasie studiów akademickich dojrzywał jego powołanie do służby Bożej. Świecenia kapłańskie otrzymał w katedrze ostrzyhomskiej, gdzie następnie piastował godność kanonika. Wszystkich budował nieskazitelnym świadectwem życia, żarliwą pobożnością i wielką gorliwością pasterską. W swoim domu chętnie gościł pustelników, którzy licznie zamieszkiwali pobliskie lasy. Stał się ich prawdziwym przyjacielem nie tylko ze względu na świadczoną hojnie pomoc materialną, ale przede wszystkim dzięki wspólnemu umiłowaniu ideałów życia pustelniczego. W wolnym czasie sam chętnie udawał się na miejsca odosobnienia, aby tam oddawać się z większą swobodą kontemplacji tajemnic Bożych oraz praktykom pokutnym. Pod wpływem stałych kontaktów z pustelnikami zapragnął obrać ten sam styl życia, co wiązało się naturalnie z pokonaniem wielu przeciwności. W 1246 roku zrzekł się kanonii, a po uzyskaniu zgody biskupa Ostrzyhomia zamieszkał z braćmi pustelnikami w pobliżu Szantó. Sława jego świętości zyskiwała mu coraz to nowych uczniów, którzy pod jego duchowym kierownictwem pragnęli wieść życie oddane całkowicie modlitwie oraz surowej ascezie. Zgromadził ich w klasztorze pod wezwaniem Krzyża Świętego, dając w ten sposób podwaliny do formalnego połączenia z inną wspólnotą pustelniczą św. Jakuba, istniejącą w pobliżu biskupiego miasta Pécs. Bł. Euzebiusz został obrany pierwszym prowincjałem założonej przez siebie rodziny pustelniczej, która już od 1250 roku przyjęła oficjalną nazwę „Zakonu Braci Świętego Pawła Pierwszego Pustelnika”. W sposób mądry i energiczny zabiegał o duchowy oraz liczebny rozwój zakonu, dlatego osobiście udał się do Rzymu w celu uzyskania papieskiego zatwierdzenia i nadania Reguły św. Augustyna. Nastąpiło to jednakże dopiero w 1308 roku. Bł. Euzebiusz zasnął bogaty w zasługi dla nieba w dniu 20 stycznia 1270 roku, zostawiając braciom wzór wspaniałego umiłowania samotności i gorliwości o zbawienie innych. Jego ciało pochowano ze czcią w klasztorze Świętego Krzyża, tam też cieszył się kultem właściwym Świętem, do którego wzrostu przyczyniły się także liczne cuda i łaski. Niestety, podczas najazdów Turków na Węgry w XVI wieku grób bł. Euzebiusza uległ zniszczeniu, to niemniej sam kult w całym zakonie wciąż się rozwijał. Szczególnie bogata jego ikonografia powstała w naszych kościołach i klasztorach w XVI oraz XVII wieku, natomiast paulińska historiografia od najdawniejszych czasów przypisywała mu konsekwentnie tytuł „Błogosławionego”. Powyższe racje zdecydowały, że

Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, 16 listopada 2004 roku, zaaprobowwała ten kult, zatwierdzając jednocześnie Kalendarz Liturgiczny zakonu i włączając weń pod data 20 stycznia *święto bł. Euzebiusza z Ostrzyhomia, prezbitera, Założyciela Zakonu*.

ŚW. JANA KASJANA, OPATA

28 lutego
WSPOMNIENIE

Święty Jan Kasjan urodził się między 360 a 365 rokiem w naddunajskiej Dobrudży, noszącej w czasach rzymskich nazwę „*Scythia minor*”, a obecnie znajdującej się w granicach Rumunii i Bułgarii. Dobre warunki materialne rodziny pozwoliły Kasjanowi zdobyć staranne wykształcenie, poznać dobrze między innymi łacinę i grekę, a klimat religijny domu pomógł dość wcześnie odkryć powołanie monastyczne. Już bowiem w wieku około 18 lat udał się do Palestyny, gdzie wstąpił do jednego z tamtejszych klasztorów, znajdującego się niedaleko grotty narodzenia Chrystusa. Towarzyszył mu starszy o kilka lat Germanus, z którym łączyła go serdeczna przyjaźń oraz wspólne pragnienie doskonałości. Za pozwoleniem miejscowego opata udał się wraz z Germanusem do Egiptu, aby lepiej poznać tamtejsze życie pustelnicze i klasztorne. Podczas kilkuletniego pobytu na pustyni odwiedzili słynnych mnichów w Mitrze, Celach i Sketis. Efektem tych spotkań były najważniejsze dzieła Kasjana – „Reguły życia mnichów” oraz „Rozmowy z Ojcami”, w tym ostatnim wspomina również postać św. Pawła Pierwszego Pustelnika. W Konstantynopolu przyjął święcenia diakonatu z rąk samego św. Jana Chryzostoma, u którego gościł przez 4 lata. Stąd wyruszył do Rzymu, gdzie prawdopodobnie został wyświęcony na kapłana. Kilkuletni pobyt w Wiecznym Mieście zaowocował między innymi trwałą przyjaźnią z przyszłym papieżem Leonem Wielkim. Od 416 roku Kasjan zamieszkał na stałe w Marsylii, zakładając tam dwa klasztory: jeden dla mnichów (pod wezwaniem św. Wiktora) i drugi dla mniszek (pod wezwaniem Zbawiciela). Zmarł prawdopodobnie w 435 roku. Jego relikwie odbierają cześć w starożytnej bazylice św. Wiktora. Zachód dość wcześnie zawdzięczał mu cenną naukę o życiu mnichów na Wschodzie oraz ascezie pojmowanej jako wiedza praktyczna. Lekturę jego dzieł zalecał św. Benedykt z Nursji. Znajomość jego nauki pozwala również nam na głębsze i wszechstronne poznanie duchowości pustelników egipskich, z

której to od wieków czerpie inspiracje nasz pauliński zakon. Słusznie więc czcimy św. Jana Kasjana liturgicznym wspomnieniem, prosząc o jego przemożne wstawiennictwo u Boga.

ŚW. KAZIMIERZA KRÓLEWICZA, WYZNAWCY, PATRONA KONFRATERNI PAULIŃSKIEJ

4 marca

WSPOMNIENIE *
(W POLSCE – ŚWIĘTO)

Święty Kazimierz urodził się 3 października 1458 roku w Krakowie na Wawelu. Był drugim z kolei spośród sześciu synów Kazimierza Jagiellończyka. Jego matką była Elżbieta Rakuszanka, córka cesarza Niemiec, Albrechta II. W 1467 roku król powołał na wychowawcę i nauczyciela swoich synów księdza Jana Długosza, kanonika krakowskiego, fundatora naszego klasztoru na Skałce. „Był młodzieńcem szlachetnym, rzadkich zdolności i godnego pamięci rozumu” - zapisał Długosz o Kazimierzu. W 1471 roku brat Kazimierza, Władysław, został koronowany na króla czeskiego. W tym samym czasie na Węgrzech wybuchł bunt przeciwko królowi. Na tron zaproszono Kazimierza. Jego ojciec chętnie przystał na tę propozycję. Ci jednak ostatecznie wycofali swe poparcie i Kazimierz wrócił do Polski bez korony węgierskiej. Ten zawód dał mu wiele do myślenia. Podczas dwuletniego pobytu ojca na Litwie Kazimierz jako namiestnik rządził w Koronie. Obowiązki państwowe umiał pogodzić z bogatym życiem duchowym. W dniu 12 sierpnia 1472 roku św. Kazimierz razem z całą rodziną królewską, został przyjęty do konfraterni paulińskiej, której po jego kanonizacji został patronem. Wezwany przez ojca w 1483 roku do Wilna, umarł w drodze na gruźlicę. Na wieść o pogorszeniu się zdrowia Kazimierza, król przybył do Grodna. Właśnie tam, „opowiedziawszy dzień śmierci swej tym, którzy mu w niemocy służyli [...], ducha Panu Bogu poleciwszy wypuścił 4 dnia marca Roku Pańskiego 1484, lat mając 26” - napisał ks. Piotr Skarga. Pochowano go w katedrze wileńskiej. Kiedy w 1602 roku z okazji kanonizacji otwarto grób Kazimierza, jego ciało znaleziono nienaruszone mimo bardzo dużej wilgotności grobowca. Przy głowie Kazimierza zachował się tekst hymnu ku czci Maryi „*Omni die dic Mariæ*” (Dnia każdego sław Maryję), którego autorstwo przypisuje się św. Bernar-

dowi. Uroczystości kanonizacyjne odbyły się w 1604 roku w katedrze wileńskiej.

ŚW. JÓZEFA BILCZEWSKIEGO, BISKUPA

20 marca
WSPOMNIENIE

Święty Józef Bilczewski urodził się 26 kwietnia 1860 roku w Wilamowicach. Studiował teologię najpierw na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, a następnie w Wiedniu. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1884 roku i pracował jako profesor. W 1900 roku objął rządy pasterskie w Archidiecezji Lwowskiej dla łacinników, które wypełniał z heroiczną gorliwością. Zmarł w opinii świętości we Lwowie 20 marca 1923 roku. Został beatyfikowany przez papieża św. Jana Pawła II 26 czerwca 2001 roku, a następnie kanonizowany przez papieża Benedykta XVI 23 października 2005 roku. Św. Józef Bilczewski odznaczał się wielkim nabożeństwem do Matki Bożej Jasnogórskiej, Królowej Korony Polskiej, w tym celu zabiegał w Rzymie o ustanowienie odrębnego święta. W 1909 roku takie święto zatwierdził dla diecezji lwowskiej i przemyskiej papież św. Pius X, a w 1923 roku papież Pius XI pozwolił obchodzić je w całej Polsce. Dzięki jego osobistemu poparciu zostały nadto szczęśliwie uwieńczone starania paulinów o rekonstrukcję cudownego obrazu Matki Bożej Jasnogórskiej w 1910 roku, diademami przesłanymi przez Piusa X. Uroczystość ta odbyła się w następstwie świętokradzkiej kradzieży koron z 1717 roku. Wyjątkowe zasługi Arcybiskupa Bilczewskiego dla Sanktuarium na Jasnej Górze zostały uhonorowane poprzez przyjęcie go do konfraterni zakonu w 1920 roku. Słusznie więc czcimy naszego Świętego Konfratra, naśladowując jego synowską miłość i cześć do Najświętszej Maryi Panny.

ŚW. MARII EGIPCJANKI, PUSTELNICY

1 kwietnia
WSPOMNIENIE

Święta Maria przyszła na świat w chrześcijańskiej rodzinie w Aleksandrii, stolicy Egiptu, prawdopodobnie w drugiej połowie IV wieku. W wieku zaledwie 12 lat uciekła z domu i przez kolejnych 17 lat prowadziła

życie rozwiąże. Pewnego dnia oferowała swe nieczne usługi na statku pielgrzymom udającym się do Ziemi Świętej. Po przybyciu do Jerozolimy zapragnęła uczestniczyć w uroczystościach Podwyższenia Krzyża Świętego w bazylice Grobu Pańskiego. Jednakże niewidzialna moc nie pozwalała jej przekroczyć progu świętego miejsca. Wtedy niespodziewanie dostrzegła zawieszoną przy wejściu kościoła ikonę Bogarodzicy Maryi i wzywając Jej wstawiennictwa otrzymała łaskę doskonałej skruchy i żalu za dotychczasowe niemoralne postępowanie. Następnie udała się wzdłuż wybrzeża Jordanu na miejsce pustynne, by tam spędzić resztę życia na nieustannej modlitwie oraz pokucie. Po 47 latach całkowitej samotności odnalazł św. Pustelnicę mnich Zozym, który udzielił jej również Komunii św. Niektóre źródła podają, że zmarła w 430 roku, a lew miał wykopać dla niej grób. Jej życie opisał później św. Sofroniusz z Jerozolimy, wzorując się bez wątpienia na dziele „Vita Sancti Pauli”, autorstwa św. Hieronima. Nasz zakon słusznie upatruje w osobie św. Marii Egipcjanki, Matki wszystkich pustelnic, wzniosły ideał pierwotnego eremityzmu żeńskiego z wyraźnymi cechami maryjnymi, by ukazać go w podejmowanym apostołstwie.

ŚW. PACHOMIUSZA, OPATA

9 maja

WSPOMNIENIE

Święty Pachomiusz Wielki urodził się w Górnym Egipcie około 290 roku jako dziecko pogańskich rolników. Wbrew własnej woli, mając zaledwie 20 lat, został żołnierzem w rzymskiej armii. Po zwolnieniu ze służby, zafascynowany prężnymi wspólnotami chrześcijańskimi, poprosił o chrzest i został uczniem słynnego anachorety św. Palemona. W 320 roku osiedlił się w Tabennisi na prawym brzegu Nilu na Pustyni Tebańskiej. Tam założył pierwszy chrześcijański klasztor, gromadząc w nim osobno żyjących pustelników. Św. Pachomiusz uznawany jest za twórcę cenobityzmu. Napisał dla mnichów „Regułę”, przetłumaczoną później na łacinę przez św. Hieronima, w której szczegółowo określił między innymi sposób ich modlitwy, pracy, posiłków, dyscypliny oraz jednolitego stroju. Św. Pachomiusz mocno akcentował w życiu wspólnotowym konieczność całkowitego posłuszeństwa opatowi. Zmarł wedle tradycji 9 maja 347 roku, zostawiając w dziewięciu istniejących już klasztorach ponad 9 tysięcy mnichów. Nasz zakon czci go jako Ojca i Mistrza życia cenobickiego.

ŚW. JADWIGI KRÓLOWEJ

8 czerwca

WSPOMNIENIE *

W jasnogórskim sanktuarium święta Jadwiga otaczana jest pamięcią pielgrzymów oraz modlitwą paulinów jako dobrodziejka zakonu i sanktuarium. Początki Jasnej Góry związane są bowiem z fundacjami księcia Władysława Opolczyka i króla Władysława Jagiełły z królową Jadwigą. Młodej królowej tradycja przypisuje zasługi w sprowadzeniu Cudownego Obrazu Matki Bożej na Jasną Górę. Jest także bardzo prawdopodobne, że Jadwiga kilkakrotnie odwiedzała klasztor jasnogórski. Święta Królowa urodziła się 17 lutego 1374 roku w Budzie na Węgrzech. 17 lutego 1386 roku odbył się jej ślub z litewskim księciem Władysławem Jagiełłą, wreszcie 24 lutego 1393 r. wraz z królewskim małżonkiem wystawiła w Krakowie dokument fundacyjny dla klasztoru jasnogórskiego. Była to tzw. druga fundacja Jasnej Góry, która uprawomocniła fundację księcia Władysława Opolczyka, rozszerzając jednocześnie uposażenie klasztoru. Fundacja dokonana została – jak czytamy w dokumencie fundacyjnym – „dla uproszenia zbawienia własnego i małżonki naszej najdroższej”. Uroczystości odbyły się w obecności wielu najznakomitszych dostojników ówczesnego państwa, co świadczy o niezwykłości wydarzenia. Pamięć o młodej królowej pozostała na zawsze w tradycji historycznej klasztoru jasnogórskiego. Przed obrazem przedstawiającym królową Jadwigę autorstwa o. Augustyna Jędrzejczyka, znajdującym się na Jasnej Górze, 24 lutego 1933 roku składano prośby nadesłane z całej Polski o beatyfikację królowej Jadwigi. Delegaci wszystkich polskich diecezji, przedstawiciele różnych korporacji i związków zawodowych przekazali tysiące prośb na ręce ówczesnego biskupa krakowskiego kardynała Adama Stefana Sapiehy, wdzięczni za otoczenie opieką Jasnej Góry.

NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY JASNOGÓRSKIEJ

26 sierpnia

ŚWIĘTO *

(W POLSCE I W SANKTUARIACH JEJ DEDYKOWANYCH – UROCZYSTOŚĆ)

Podczas pierwszej pielgrzymki do Polski, w dniu 6 czerwca 1979 roku, św. Jan Paweł II powiedział do paulinów na Jasnej Górze: „Waszym szczególnym zaszczytem i waszym szczególnym powołaniem jest straż przy tej świętości. Jesteście stróżami tego sanktuarium, jesteście duszpasterzami w tym sanktuarium. To jest wielkie powołanie. Pewnie, nie wszyscy paulini na świecie pełnią swoje duszpasterstwo na Jasnej Górze; macie także inne klasztory, domy zakonne, inne zadania i w Polsce, i poza Polską. (...) Starajcie się, pełniąc swoje zakonne powołanie i równocześnie swoje duszpasterskie posługiwanie przy Pani Jasnogórskiej, być pod tym względem godni swojego wyjątkowego powołania. Niech życie wasze będzie wytrwałym dążeniem do świętości zakonnej wedle tych ślubów, które składacie w duchu czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Niech życie wasze będzie wypełnione modlitwą, bo przecież jesteście wedle ducha waszego zakonodawcy zakonom modlitewnym, modlącym się. I niech życie wasze będzie wypełnione nieustanną posługą duszpasterską ludziom, którzy tutaj przybywają. Tutaj, na Jasnej Górze, na pewno są jakieś szczyty duszpasterstwa, a szczyty często oznaczają także największą głębię. Czasem tylko tutaj, na Jasnej Górze, człowiek może dźwignąć się z najgłębszego upadku na szczyt. Właśnie wy macie być sługami tego dźwignania się, macie być szafarzami tajemnic Bożych. Niech to wypełnia bez reszty wasze życie, niech pozwole wam trwać w drodze do świętości. Niech też pozwała wam trwać w duchowej jedności, której każda wspólnota ludzka potrzebuje, a wspólnota zakonna potrzebuje w sposób szczególny. Ufam, że pod tym miłościwym, macierzyńskim spojrzeniem Maryi wasze życie zakonne – i każdego z was, i całej wspólnoty – będzie urzeczywistniało się w tym duchu, który nam zostawił – dał i zadał – Jezus Chrystus. Dał nam tego ducha i zadał wówczas, kiedy mówił o pokoju: «Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam». Dał nam tego ducha i zadał wówczas, kiedy modlił się o jedność swych uczniów: «Ojcze, spraw, aby byli jedno». Weźmijcie sobie, drodzy bracia i ojcowie, do serca tę arcykapłańską modlitwę Pana Jezusa i niech w tak wielkiej bliskości Jego Matki, Matki Łaski Bożej, Matki Pokoju, Matki Pięknej Miłości, rozwija się w duszy każdego z was, a zarazem w całej waszej wspólnocie to wszystko, o co Chrystus dla nas w tej modlitwie prosi swego Ojca”.

ŚW. AUGUSTYNA, BISKUPA I DOKTORA KOŚCIOŁA, PRAWODAWCY ZAKONU

28 sierpnia
ŚWIĘTO *

Augustyn urodził się 13 listopada 354 roku w Tagaście (obok Suk Ahras w Algierii), w rodzinie Patrycjusza, urzędnika państwowego. Matka Augustyna, św. Monika, pochodziła z rodziny o tradycji chrześcijańskiej i bardzo pragnęła, by jej syn przyjął chrzest. Pragnienie to spełniło się jednak dopiero po 33 latach. Jako młodzieniec Augustyn żył swobodnie, lubił zabawy. Trudny okres dojrzewania, dużo wolnego czasu i pogańskie zwyczaje sprawiły, że po pierwszych studiach w Tagaście (do roku 366) i w Madurze (366-370) udał się na dalsze kształcenie do Kartaginy, metropolii Afryki Północnej, i tam związał się z kobietą. Z tego związku po pewnym czasie urodził się syn Adeodatus. Augustyn żył z tą dziewczyną przez 15 lat. Igrzyska, cyrk, walki gladiatorów, teatr - to był jego ulubiony żywioł. Pod wpływem lektury klasyków rzymskich Augustyn wpadł w sceptycyzm racjonalistyczny. Za problemami filozoficznymi poszły i wątpliwości religijne. W tym czasie wstąpił do sekty manichejskiej. W 374 roku Augustyn powrócił do Tagasty, gdzie otworzył własną szkołę gramatyki. Po dwóch latach zamknął ją jednak i udał się do Kartaginy, gdzie otworzył szkołę retoryki. Miał wtedy 22 lata. Po 7 latach udał się do Rzymu, gdzie także założył swoją szkołę. Tu dowiedział się, że w Mediolanie poszukują retora. Natychmiast tam się zgłosił. W tym czasie zetknął się ze św. Ambrozym, który był wówczas biskupem tego miasta. Augustyn zaczął słuchać jego kazań. Wielki biskup zaimponował mu wymową i głębią przekazywanej treści. Niedługo potem, w 386 roku, przyszło uderzenie łaski Bożej. Pewnego dnia Augustyn wziął do ręki Listy św. Pawła Apostoła. Przypadkowo otworzył fragment Listu do Rzymian: „Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i w wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości. Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa, i nie troszczcie się zbytnio o ciało, dogadzając żądzom” (Rz 13,13-14). Jak pisze w swoich „Wyznaniach”, Augustyn poczuł nagle jakby strumień silnego światła w ciemnej nocy swojej duszy. Zrozumiał sens swojego życia, poczuł żal z powodu zmarnowanej przeszłości. Udał się w pobliże Mediolanu, do wioski Cassiciaco, i tam u przyjaciela Werekundusa spędzał czas na modlitwie i na rozmowach na tematy ewangeliczne. Rozczytywał się rów-

nocześnie w Piśmie świętym. Na początku Wielkiego Postu zgłosił się do św. Ambrozego jako katechumen i w Wielką Sobotę w nocy z 24 na 25 kwietnia 387 roku z rąk Ambrozego przyjął chrzest. Miał wówczas 33 lata. Po przybyciu do Tagasty Augustyn rozdał swoją majątność pomiędzy ubogich i z przyjaciółmi - św. Alipiuszem i Ewodiuszem - zamieszkali razem, oddając się modlitwie, dyskusji na tematy religijne i studiom Pisma świętego. W 391 roku Augustyn wraz z przyjaciółmi udał się do Hippony, gdzie postanowił założyć klasztor i tam spędzić resztę swego życia. Niebawem dał się poznać wszystkim jako człowiek bardzo pobożny. Dlatego, gdy biskup Waleriusz zwrócił się pewnego dnia do ludu, by mu wskazano kandydata na kapłana, gdyż potrzebował jego pomocy, wszyscy w katedrze zwrócili się do Augustyna, wołając: „Augustyn kapłanem!” Ten, zalany łzami, przyjął propozycję biskupa i ludu. Po przyjęciu święceń nie zmienił jednak trybu życia, ale nadal prowadził życie wspólne w klasztorze. Zaczął nawet przyjmować nowych kandydatów. W ten sposób powstało jakby seminarium, z którego wyszło wielu biskupów afrykańskich: św. Alipiusz, biskup Tagasty; Profuturus, biskup Syrty; Ewodiusz, biskup Uzalis; Sewer, biskup Milewy; Urban, biskup Sicea; Peregrinus, biskup Thezac, i Bonifacy. Po śmierci Waleriusza w 396 roku Augustyn został jego następcą, biskupem Hippony. Nadal prowadził życie wspólne, w którym formował przyszłych biskupów i kapłanów. Po długich latach doświadczenia ułożył dla nich regułę, która w przyszłości miała się stać podstawą dla wielu rodzin zakonnych, a wśród nich także dla naszego zakonu. Zmarł w czasie oblężenia Hippony przez Wandalów 28 sierpnia 430 roku. Ciało Augustyna złożono w katedrze w Hipponie. Potem jednak w obawie przed profanacją Wandalów przeniesiono je do Sardynii, aż wreszcie król Longobardów, Luitprand, przeniósł je do Pawii, gdzie znajduje się po dzień dzisiejszy. Po Augustynie pozostało kilkadziesiąt tomów jego pism. Do najcenniejszych z nich należą: „Wyznania”, „O katechizacji ludzi prostych”, „O wierze i symbolu wiary” i „O państwie Bożym”. Zachowały się jego 363 kazania i 217 listów. Słusznie więc zdobył sobie tytuł największego teologa chrześcijańskiej starożytności. Jest jednym z czterech wielkich doktorów Kościoła Zachodniego. Swą apostołską żarliwością i pozostawioną „Regułą” zarówno sklerykalizował mnichów, jak również zmonastycyzował kler.

ŚW. TEKLI, DZIEWICY I MĘCZENNICY

24 września
WSPOMNIENIE

Święta Tekla pochodziła z Ikonium w Azji Mniejszej, aktualnie Konya w Turcji, ze znanej rodziny arystokratycznej. Miała wyróżniać się piękną urodą i była zaręczona ze szlachetnie urodzonym młodzieńcem. Miasto Ikonium w Listrze odwiedzili św. Paweł i św. Barnaba podczas kolejnej podróży misyjnej. Młoda dziewczyna słuchając ich nauki postanowiła stać się uczennicą Chrystusa, odsuwając równocześnie rękę swego narzeczonego. Stało się to powodem niezadowolenia i gniewu jej rodziców, którzy próbowali groźbami wymusić zmianę decyzji swej córki. Sytuacja ta doprowadziła do tego, że sam Paweł został oskarżony jako główny winowajca całego zajścia i osadzony w więzieniu. Tekli udało się przekupić strażników, którzy umożliwili jej dotarcie do Apostoła, od którego mogła dowiedzieć się jeszcze więcej o Jezusie z Nazaretu. Nazajutrz przyprawiono Pawła do władz miasta, po czym skazano go na chłostę i wygnanie. Tekla, która stała się gorliwą chrześcijanką rozgłaszała naukę o Jezusie wśród okolicznej ludności. Niebawem została wezwana przed oblicze władcy miasta, gdzie próbowano ją odwieść od wiary chrześcijańskiej. Ponieważ się nie zaparła, a także nie zgodziła się wyjść za mąż za poganina, skazano ją na spalenie na stosie. Jak podaje Tradycja, podczas wykonywania wyroku wielka ulewa udaremniła egzekucję, a kiedy wszyscy się rozbiegli, ona sama wymknęła się z miasta i po pewnym czasie dołączyła do apostołów Pawła i Barnaby i z nimi udała się do Antiochii. Miała być nieraz skazywana za głoszenie Ewangelii i poddawana mękom. Za każdym razem cudownie unikała śmierci. Uciekając wciąż przed prześladowcami dotarła do góry, u stóp której leży Maalula w masywie Antylibanu. Tam wśród wąwozów znalazła schronienie w skalnej grocie, gdzie pozostała do końca swych dni. Prowadziła pustelniczy tryb życia, żywiąc się roślinami i gasząc pragnienie wodą. Płonąc chrześcijańską gorliwością, nawracała okolicznych mieszkańców, odwodząc ich od kultów pogańskich. Miała dar uzdrawiania chorych. Zmarła w wieku około 80 lat pod koniec I wieku a ciało jej pochowano w grocie, którą zamieszkiwała. Chociaż umarła śmiercią naturalną. czczona jest w Kościele Wschodnim jako „*protomartyros*”, czyli pierwsza męczennica chrześcijaństwa. Od IV wieku jej kult rozprószył się na cały Kościół. Dziś grób św. Tekli jest miejscem pielgrzy-

mek. Nasz zakon zawsze otaczał szczególną czcią św. Teklę, czego dowodem była tradycja dedykowania jej ołtarzy w naszych kościołach. Paulini w Polsce obrali ją nawet za patronkę całej zakonnej prowincji. Liturgiczne wspomnienie św. Tekli przypomina nam, że w dążeniu do świętości oraz w podejmowanych dziełach apostoelskich mamy dawać przejrzyste świadectwo bezkompromisowej wiary i miłości względem Chrystusa. Dlatego też z pomocą Świętej chcemy mężnie pokonywać wszelkie przeciwności codziennego życia.

ŚW. HIERONIMA, PREZBITERA I DOKTORA KOŚCIOŁA

30 września
WSPOMNIENIE *

Święty Hieronim urodził się ok. 345 roku w Strydonie, mieście na pograniczu Dalmacji i dzisiejszej Istrii. Był synem zamożnych chrześcijan pochodzenia rzymskiego. Studiował w Rzymie pod kierunkiem mistrzów łaciny i retoryki, między innymi Donata. Tam - w wieku młodzieńczym, zgodnie z ówczesnym zwyczajem - przyjął chrzest między 358 a 364 rokiem z rąk papieża św. Liberiusza. Na życzenie rodziców udał się następnie do Trewiru, ówczesnej stolicy cesarstwa, gdzie miał rozpocząć karierę urzędniczą. Z Galii powrócił do Włoch. W tym czasie jego siostra wstąpiła do klasztoru. Także i sam Hieronim został w Akwilei mnichem i około 373 roku wyjechał na Wschód, by w Jerozolimie pracować naukowo i poddać się rygorystycznemu życiu. Poprzez Azję Mniejszą wyruszył do Ziemi Świętej, ale wyczerpany trudami podróży zatrzymał się w Antiochii. Znalazł się o krok od śmierci. Po wyzdrowieniu zaczął intensywną naukę greki i języka hebrajskiego i poświęcił się studiowaniu Pisma świętego na Pustyni Chalcydyckiej. W 377 roku w Antiochii Hieronim przyjął święcenia kapłańskie. Za cel swojego życia postawił sobie pracę naukową. Na dłuższy czas (379-382) zatrzymał się w Konstantynopolu. Miasto urzekło go swoją historią, bogactwem zabytków, zasobnością w książki. Właśnie wtedy patriarchą Konstantynopola był św. Grzegorz z Nazjanzu. Hieronim słuchał pilnie jego kazań. W tym czasie przełożył na język łaciński niektóre homilie Orygenesisa i „Historię” Euzebiusza z Cezarei Palestyńskiej. W 382 roku uczestniczył w synodzie rzymskim, gdzie na polecenie papieża Damazego zaczął pracować nad poprawianiem starego przekładu Nowego Testamentu i Psalmów. W latach 382 - 384 był sekretarzem i doradcą pa-

pieża Damazego. Mieszkał na Awentynie, gdzie skupił wokół siebie elitę intelektualną i religijną Rzymu. Po śmierci papieża w 384 roku Hieronim udał się do Egiptu; zwiedził Ziemię Świętą, Egipt, klasztory w Nitrii. Słuchał wykładów znakomitego znawcy pism Orygenesesa, Dydyma Ślepeca. Udał się następnie do Palestyny i w 386 roku zamieszkał w Betlejem. Tam pozostał już do śmierci. Organizował działalność charytatywną, prowadził wykłady, pod jego opieką powstały cztery klasztory. Odznaczał się encyklopedyczną wiedzą, wybuchowym temperamentem, umiłowaniem ascezy, pracowitością, gorącym przywiązaniem do Kościoła, czcią do Matki Bożej, a przede wszystkim umiłowaniem Pisma świętego. Pozostawił po sobie niebywale ogromną spuściznę literacką. W latach 389 - 395 przełożył na łacinę wiele ksiąg Septuaginty. Przez 24 lata (382 - 406) przetłumaczył na łacinę całe Pismo święte. Jego przekład, tzw. Wulgata, został przyjęty przez Sobór Trydencki jako tekst urzędowy. Hieronim napisał także komentarze do wielu ksiąg Pisma oraz przełożył wiele tekstów ojców Kościoła. Jest autorem żywota św. Pawła Pierwszego Pustelnika. Zwalczał współczesne mu herezje. Ostatnie lata spędził w gromadzie sąsiadującej z Grotą Narodzenia Pana Jezusa. Zmarł osamotniony 30 września 419 lub 420 roku. Jego relikwie sprowadzono z czasem do Rzymu. Obecnie znajdują się w głównym ołtarzu bazyliki *Santa Maria Maggiore*. Jest jednym z czterech wielkich doktorów Kościoła Zachodniego, patronem eremitów, biblistów, egzegetów, księgarzy i studentów. Wspominając tego wielkiego Świętego, chcemy nie tylko zwracać się ku niemu wdzięcznym sercem za przekazanie nam „*Vita Sancti Pauli*”, ale nadto upraszać za jego wstawiennictwem łaski umiłowania słowa Bożego.

ŚW. ANIOŁÓW STRÓŻÓW

2 października

ŚWIĘTO *

Konstytucje naszego zakonu stwierdzają że: „Współbracia powinni rozwijać w swej osobistej pobożności i w oddziaływaniu apostołskim nabożeństwa właściwe naszej rodzinie paulińskiej. Dlatego oprócz kultu maryjnego należy szczególnie pielęgnować nabożeństwo do św. Aniołów (art. 32). Kult Aniołów Stróżów w naszym zakonie wyrasta z duchowego dzie-

dzictwa naszego Patriarchy – św. Pawła Pustelnika. Św. Hieronim, który opisał żywot Pawła, podaje jak to św. Antoni podążający do pawłowej groty z płaszczem biskupa Atanazego, ujrzał Pawła, lśniącego śnieżną bielą, jak otoczony rzeszą aniołów, chórem proroków i apostołów, unosił się do nieba. Tak św. Paweł Pustelnik, który spędził życie na pustyni w towarzystwie Aniołów, wśród nich także wstępował do Pana. Tak samo każdy paulin ma spędzać swoje zakonne życie w towarzystwie tych świętych i czystych duchów, by z nimi kiedyś wejść do chwały nieba.

NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY POŚREDNICZKI ŁASK

30 października
WSPOMNIENIE

Św. Jan Paweł II nauczał podczas Audiencji generalnej, 1 października 1997 roku: „Św. Paweł uczy, że jeden jest Pośrednik nasz, Jezus Chrystus. Jeden jedyny jest Pośrednik między Bogiem a ludźmi i między ludźmi a Bogiem: Chrystus Odkupiciel świata. Ale to jedyne i wyłączne pośrednictwo Chrystusa nie wyklucza innego pośrednictwa. I właśnie w taki sposób Matka Boża jest szczególną Pośredniczką jako Matka. Jest to pośrednictwo macierzyńskie, a wiadomo, że macierzyńskie pośrednictwo wiele znaczy w stosunkach nie tylko ludzkich, ale także Boskich. Matka Boża, Pośredniczka nasza. Polecajmy Jej wszystkie sprawy ludzkie, zwłaszcza w październiku, modląc się na różańcu”. Nasz zakon w ciągu dziejów szczególnie doświadczał opieki Matki Bożej, w tym wspomnieniu chcemy wyrazić naszą szczególną synowską wdzięczność wobec Matki za łaski, które Ona nieustannie uprasza dla naszej wspólnoty.

WSZYSTKICH ZMARŁYCH WSPÓLBRACI

3 listopada
WSPOMNIENIE

W naszym zakonie poświęcamy ten dzień szczególnej pamięci modlitewnej o wszystkich zmarłych Współbraciach, którzy w naśladowaniu Chrystusa na drodze rad ewangelicznych wiernie realizowali ideał świętości, ukazany w pustelniczym powołaniu św. Pawła z Teb. Nasze modlitwy, umartwienia, uczynki chrześcijańskiej miłości oraz zyskiwane odpusty

łączymy przede wszystkim z ofiarą Mszy świętej, ażeby nasi Bracia, którzy zasnęli w Panu, zostali jak najrychlej zaliczeni do grona błogosławionych w Królestwie niebieskim. (Por. Konstytucje, art. 14)

WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH ZAKONU PAULIŃSKIEGO

7 listopada
WSPOMNIENIE

W tym dniu z radością wspominamy zasługi wszystkich Świętych, którzy począwszy od pierwszych pustelników oraz ascetów Kościoła, doskonale uwielbiali Chrystusa swoim życiem, praktykując w stopniu heroicznym cnoty chrześcijańskie za przykładem św. Pawła Pierwszego Pustelnika. W nieprzerwanej tradycji naszego zakonu ci święci ojcowie pustyni są uważani za wspaniałe wzory oraz za mistrzów życia duchowego. Razem z tą niezliczoną rzeszą świętych eremitów, którzy od najdawniejszych czasów zamieszkiwali pustynie Egiptu, Syrii, Palestyny, a później naddunajskie lasy, otaczamy ta samą pobożną czią wszystkich członków paulińskiego zakonu, cieszących się już błogosławioną wizją Trójcy Przenajświętszej. Wśród nich wspominamy wspaniałe przykłady świętości kapłanów oraz braci zakonnych, o czym jakkolwiek poświadczają zarówno wiarygodne źródła hagiograficzne, jak również pośmiertny kult należny w Kościele błogosławionym, to jednak nie został nigdy przeprowadzony proces ich kanonizacji, np.: Benedykt i Stefan – towarzysze bł. Euzebiusza, Stanisław Oporowski oraz Kuno Milczący z Thann. Inni przypieczętowali wyznawanie Chrystusowej wiary męczeńską krwią, zwłaszcza podczas barbarzyńskich najazdów Turków na Węgry i Chorwację w XVI i XVII wieku. Wyjątkowo heroiczne świadectwa męczeńskiej śmierci pozostawili dwaj paulińscy kapłani: Jerzy Cseppelény, okrutnie zamordowany przez kalwinów 24 maja 1674 roku oraz Kajetan Młynarski, żywcem spalony przez Szwedów 2 sierpnia 1706 roku. Obok tych znanych nam niebieskich Orędowników oddajemy cześć niezrównanie liczniejszej rzeszy zbawionych Współbraci, wprawdzie anonimowych dla świata, ale uznanych przez Boga za pełnych uczestników oblubieńczych godów Niepokalanego Baranka. Wstawiennictwu zatem wszystkich Świętych paulińskiego zakonu polecamy obowiązek osobistego dążenia do doskonałej miłości oraz gorliwej służby dla zbawienia całego świata.

Seria *Fontes Paulinorum*:

1. Św. Hieronim ze Strydonu, *Żywot Świętego Pawła Pierwszego Pustelnika*.
2. *Martyrologium paulińskie. Żywoty świętych związanych z historią i duchowością Zakonu Paulinów*.